

Societat

PEDRÓ I. MIQUEL, DIRECTOR D'EL CORTE INGLÉS-VALÈNCIA

És bonic morir cremant

Nascut a Burjassot, seguidor de la màxima de don Ramón Areces —«abans servir que manar»— dirigeix tot El Corte Inglés a València. En aquest article respon unes acusacions duríssimes denunciades per sindicats i treballadors de la seua empresa i reproduïdes a EL TEMPS.

Ismael López

El Corte Inglés, societat creada el 26 de juny de 1940, té un capital social estructurat escripturat de 20.849.500.000 de pessetes. No, no us heu equivocat en llegir-ho. El balanç al 28 de febrer de 1984 sobre l'any anterior —el d'enguany encara no s'ha fet— ofereix vendes per valor de 251.366 milions i beneficis nets per valor de 6.174.537. Tot xifres esgarri-foses: 3.042 milions de publicitat —la primera en ràdio, premsa i televisió; per davant de Ford, Seat, Opel, Renault, Danone, els ministeris...—. 32.962 milions en personal —10.427 dels quals en despeses de seguretat social—, 1.664 milions per a impos-tos...

—Es podria dir que per a un home que dirigeix una part de tot açò el temps cau com una llosa, i quinze anys al front d'El Corte Inglés no cansen?

—^Quinze anys? jJo te'n diria trenta-tres! Açò que veus —i m'acosta la solapa de la seua jaqueta— és la medalla d'or: 25 anys en El Corte Inglés. I quinze, això sí, en la meua terra, a València. No dic que no estigués cansat quan estava a Madrid, quan vaig anar a Sevilla, quan vaig anar a Bilbao, sempre de director, però tenia l'assignatura pendent de la meua terra. I, en tornar-hi, retrobava els meus, la meua família, tot allò que és nostre. Mai no et canses de tot allò que t'és propi. En tornar, m'havia tocat la «xica bonica»..., que diuen els cees.

—Mil treballadors en El Corte Inglés de Pintor Sorolla el 1971. il ara quants?

—Tres mil cent o tres mil dos-cents en les instal·lacions valencianes. Pe-

«La nostra alternativa és fugir avant.»

rò, en són molts més, ja que els disabtes, durant les rebaixes, per Nadal i Reis, cal ficar-hi més personal. Jo diria que uns quatre-cents més, com a reforç.

—O siga, que encara puja. És a dir, que El Corte és una possibilitat permanent de creació de llocs de treball. I molt més quan l'administració està gastant-se una fortuna a repoblar lentíssimament la indústria saguntina. i No?

—iHome! Si, a mi, em parlen de mil nous llocs de treball quan nosaltres, sense ajuda de cap tipus, hem passat a tenir-ne aquests 3.200 i encara anem a més... perquè són llocs propis i, després, hi ha els induïts. Fixa't que El Corte Inglés-organització compra a la Comunitat Valenciana prop de 20.000 milions de pessetes.

^Aleshores, en quina mesura podríem quantificar-los? No ho sé, no sóc capaç de fer-ho, però sí que et dic, quan es parla de la Ford, per exemple, que cal veure que realitza les compres a Alemanya o a Catalunya o a Navarra, però poca cosa ix d'ací. La nostra quantitat és molt important i molt distribuïda, no us penseu que són quatre, cinc o vint productes: són uns 2.800 proveïdors...»

Un director, una santa

—De vostè han dit que era la santa Teresa d'El Corte Inglés...

—Sí, bé.

—i Què vol dir aquesta expressió?

—Bé, ho han dit molt, això. Era una metàfora, perquè Santa Teresa anava obrint convents. Jo, de con-

SÚPER MERCAD

JORDI VICENT

tra alternativa: fugir avant! És una forma de veure l'empresa, una filosofia i, això sí, comptant sempre bàsicament amb l'home.

Una empresa que tinga de 23.000 a 24.000 persones, que, damunt, està mecanitzada automàticament, ha de funcionar així. Perquè el robot que atenga el client encara no s'ha inventat, i això han de fer-ho l'home i la dona. Així, diuen que aquest sector terciari és el que realment té més potència per crear treball. I això és veritat, perquè els serveis no poden ser arraconats ni substituïts. No és possible. I la filosofia que nosaltres tenim és que tots els qui dirigeixen aquesta empresa siguen del tronc, de la mare, de dins...»

—És a dir, que no en fitxen cap que siga de fora.

—Exactament. La gent s'inicia a El Corte Inglés i, constantment, fem cursos de formació en les distintes àrees i els distints sectors. Inclús, anem replegant aficions vocacionals. ;Xe! i, A tu t'agraden els llibres, la lectura? [Doncs, allí! i La música?, idoncs ací! ^L'esport?, jigual! Perquè, clar, si trobes que el teu treball és com la vocació que portes a dins, el hobby que vius, ;no hi ha res més bonic!

Ramon Areces, l'Havana my love

Ramon Areces havia arribat a l'Havana com a emigrant. Hi va treballar de vailet en els magatzems El Encanto. Després, en els temps en què el ja futur dictador Batista —encara sergent— feia el seu primer colp d'estat, es traslladà als EVA i al Canadà. «Allà va estudiar i va conèixer com funcionava el comerç. Quan va tornar de nou a Cuba, va estar-hi quatre anys més, però ara ja en pla gerència d'uns grans magatzems.»

—Parlem de secrets, d'un top secret. En el capital d'El Corte, jno hi ha cap pesseta de fora?, itot és capital espanyol?

—No hi ha ni una pesseta d'Andorra. Cent per cent. Ho dic perquè ni Cisneros —el de Galerías—, ni la Regent's ni la Lloyd no hi tenen una pesseta... Això és una llegenda negra... Tot va començar originalment amb els diners que don Ramón Areces, el nostre president, va dur de l'Havana, amb els estalvis que hi va fer en tot aquell temps i que va invertir en la compra de la sastreria del mateix nom a Madrid. Això és el principi de tot. Però, clar, alguns han volgut...

—S'ha dit que inclús la família Ba-

vents, no n'he obert cap, però de centres (el de Goya a Madrid, els de Bilbao, Sevilla i el de Múrcia, inclús), de centres, sí. Aleshores, doncs per allò que em dedicava a inaugurar i sembla que era l'obridor oficial d'El Corte..., Santa Teresa.

—I El Corte Inglés, mai no ha fet un pas arrere? iHa anat sempre avant?

—Hi ha modalitats de creixement. Hi ha qui diu: «Jo no vull estudiar, jo vull passar-ho bé. I bé, jtenen llibertat, tota la seua vida!... Però hi ha qui diu: «xe, jo vull treballar, jo vull esforçar-me...» I això, id'on ix?: de la voluntat de tirar sempre cap amunt. Hi ha gent que s'amaga, que diu: «Ara vénen temps difícils». I n'hi ha d'altres que diuen: «Ara cal fugir avant». Doncs bé, jaquesta és la nos-

lista, que, en eixir de Cuba, arran de la caiguda del seu règim, va viure als EVA, a les Açores, a Madrid...

—jBufff! Això, jo també ho havia sentit dir. I també que si la Carmen Polo, que si... no ho sé. Allò que tinc segur és que jo sóc accionista d'El Corte Inglés i que, com jo, hi ha molta gent en El Corte —tota la gent que passa a un nivell d'integració, que significa ser cap de departament, més o menys— que ja està participant com a accionista de l'empresa. És a dir, que no sols no hi ha una pesseta de fora, sinó que tot allò que hi ha és espanyol i, a més, té una participació de molts milers de persones, de la nostra família, que no són més que gent que porta anys en la casa, que tenen una integració i que han arribat a un lloc de responsabilitat que és el que els dona participació en el patrimoni.

—Don Pedró, a mi m'han dit que la cúpula d'El Corte tenia molta simpatia pel senyor Suarez...

—óSegur?

—Sí.

—j o també?

—IPotser vostè no ha estat mai temptat de ficar-se en política?

—Mai, mai.

—Però si vostè podria estar a un pas del govern de Madrid o del d'ací.

—iQuina equivocació! Una persona en un lloc de servei als altres no ha de fer-ho. Perquè els altres no tenen color, perquè, per al Corte, tothom és client o consumidor. A més, nosaltres ja patim bastant amb l'idioma. Ja en tenim prou.

—i Què vol dir?

—Sí, perquè nosaltres voldríem anar posant moltes coses en valencià i encara patim la pressió d'uns que diuen: «És així». I d'altres que diuen: «Si no és així, la trenquem.»

—...la batalla valenciana.

—En aquest tema ni en altre no som erudits. En una paraula: a mi, quan em pregunten «¿qui ha votat vostè?», doncs, jo dic que això no ho sap ni la meua dona, perquè moltes voltes hauria de dir que no he votat. Encara que, en aquesta última ocasió —l'OTAN—, sí que vaig votar. Perquè no votar hauria significat que, d'alguna manera, em declarava per alguna opció. Jo tinc un sentit de la solidaritat i de la justícia. Jo anava i venia a Madrid en camions de taronges, no tenia una pesseta, vivia de novençà en un pis llogat..., o siga, que no vinc de fora del poble. Per això, no em definc políticament i dic que estic al servei de València i dels valencians, i prou. Això crema, però és bonic morir cremant.

Construir tot un gran magatzem

—li ha pensat que, si un dia El Corte tancava, potser la vida de València canviaria?

—No crec que siga per a tant. Quan vam arribar ací hi havia un petit comerç —galdosià en dic jo. què els ha ensenyat El Corte Inglés? No

«Per a El Corte, tothom és client o consumidor».

res. El Corte sempre està aprenent. Però sí que ha servit de catalitzador, de revulsiu, per fer que els altres es mirassen a l'espill i diguessen: «Cal renovar-se, xe, cal canviar». En part, gràcies a això, ja comença a haver-hi un comerç autènticament valencià. Ara, on cal dirigir-se és a l'especialització, a l'agrupació. Perquè el comerç ha d'oblidar el taifisme i agrupar-se. i, Què es pensen que és, més o menys, un gran magatzem?

—Toquem un parell de temes espinosos.

—Vinga.

—Primer. Horaris de la Generalitat.

—;Home! El que han de fer és posar-se d'acord entre les autonomies i el govern central. No pot ser que hi haja una llei que afavoresca la mitjana economia —com ara la llei de Boyer— i que després vinga aquella normativa de la Generalitat que reduïa els horaris a seixanta hores, a les nou de la nit, etc. En la resta del país obrin el dissabte, al Nadal, etc. Ací, ^què fem?: tancar.

Les converses que vam tenir amb el president Lerma, el conseller Bru i el senyor Agramunt, mostraven una bona disposició. Però, després, els actes d'inspecció no eren tan bons. No vam tenir, doncs, més remei que alçar un contenciós administratiu que es troba

en la sala de l'Audiència. I, mentrestant, hem arribat a una treva. Però el fet cert és que en aquesta regió no tenim les possibilitats que hi ha en les altres.

—Segon. Comissions Obreres. Ha realitzat crítiques molt dures. Diuen que hi ha molta tensió laboral.

—Comissions Obreres compleix la seua missió. Tant en El Corte Inglés

com l'AES és el sindicat a qui toca la radicalitat. I igual que hi ha el paper de director, hi ha també el de queixar-se de tot. Ara Marcelino es fica amb UGT: «i Ja que no defenseu de la classe treballadora!» Jo tinc un gran respecte per tots els homes en les seues funcions, el que passa és que aquesta gent no s'ha assabentat que hi ha gent de corbata que no es considera obrera. I, al capdavant, això que diu UGT ja es veu en tot Europa: que els sindicats ja no han d'eixir només a cridar, sinó com a sindicats de serveis. Han d'estar disposats a ajudar de debò. Jo crec que la gent té ja molt clar qui defensa els seus interessos i qui busca fer-los pols.

Són les sis. Pere I. Miquel Monfort té una reunió amb la Confederació Empresarial Valenciana. Arrere, al seu despatx, queden desenes de fotografies de desenes de botigues i galeries comercials. Els retrats antics dels germans Arces, una foto dels primers treballadors amb el típic gris de la postguerra. I tres banderes; la roja i groga, la roja, groga i blava, i la policroma —verd enciam, blanc de cadmi i negre de paper carbó— d'El Corte. Una rara piràmide familiar. A parer d'aquest home: «Facilitem que la balança comercial siga favorable a l'autonomia».